

Η ενδυμασία ανδρών και γυναικών (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 20, 2017

Λίγα λόγια για τή μόδα

«Τί είναι μόδα; Ἡ λέξη είναι ξένη, είναι τό «mode», πέρασε στήν γλώσσα μας μέ τήν ίδια λέξη, καί τό d τό κάναμε δ. Ἑλληνικά λέγεται «**συρμός**». Συρμός ἢ μόδα θά πει: Ἡ αντίληψη πού ἔχει ἕνα κοινωνικό σύνολο γιά κάποια πράγματα μέσα στή ζωή ἢ γιά τή ζωή. Γιά παράδειγμα, πῶς θά ντυθοῦμε, νά εἴμαστε κάτω ἀπό τόν ἴδιο συρμό, τή μόδα. Σήμερα δέν φορᾶνε φουστανέλες οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά φορᾶνε οἱ ἄνδρες αὐτά, τά ὁποῖα λέγονται «φράγκικα ροῦχα». Παλιά, τά ραφτάδικα, εἰδικά στά χωριά, ἔγραφαν ἀπό ἔξω: «Ἑλληνοράφτης», δηλαδή ὁ ράφτης πού ράβει φουστανέλες. Στίς πόλεις παλιά ἔγραφαν οἱ ραφτάδες: «Φραγκοράφτης», ἐν ἀντιθέσει μέ τό «ἑλληνοράφτες», γι' αὐτό λέγονται «φραγκοράφτες». Θά πει: Αὐτός πού ράβει παντελόνια. Ὑπῆρξε ἐποχή, ὁ συρμός, ἢ μόδα, πού φοροῦσαν φουστανέλες οἱ ἄνδρες. Σήμερα φορᾶμε παντελόνια, δέν φορᾶμε φουστανέλες. Ἡ μόδα λοιπόν είναι ἕνας τρόπος νά ντυθοῦμε, ἕνας τρόπος τί θά φᾶμε, ἕνας τρόπος πῶς θά χτίσομε τό σπίτι μας, νά είναι ἴδιο μέ τά ἄλλα.

Θυμᾶμαι, προπολεμικῶς, κυκλοφοροῦσε κάποιος, Μιχάλη τόν ἔλεγαν, στόν τόπο πού ἔμενα, καί φοροῦσε ἀρχαῖο χιτῶνα καί ἱμάτιο ἀπό πάνω, φοροῦσε πέδιλα ἀρχαιοπρεπῆ, καί τόν ἔλεγαν: «Ὁ Μιχάλης ὁ ἀρχαῖος». Ὅλοι τόν κοιτοῦσαν.

Καμάρωνε νά περπατᾶ ἔτσι, καθόταν στό ζαχαροπλαστεῖο μέ τήν ἀρχαιοπρεπῆ του στολή, ἦταν ἄλλο πρᾶγμα, τόν ἔπαιρναν τά πιτσιρίκια ἀπό πίσω. Καταλαβαίνετε, δέν πρέπει νά είναι κανεῖς ντεμοντέ, δηλαδή ἔξω ἀπό τή μόδα, νά ντυθοῦμε ὅλοι τό ἴδιο, είναι ὁ συρμός, ἢ μόδα.

Εἶναι καί κάτι ἀκόμη ἢ μόδα, ἐδῶ θέλω νά προσέξετε. **Ἡ μόδα είναι καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο σκεπτόμαστε**. Σήμερα λένε οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δοῦνε μία ἰδέα, μία αντίληψη διαφορετική, πού ἀνήκει ἴσως σέ κάποια ἄλλη ἐποχή, λένε: «Αὐτό είναι παλιό, είναι ντεμοντέ, είναι ἐκτός μόδας, πρέπει νά σκεπτόμαστε ὅπως σκέπτονται σήμερα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι». Ὡστε ἢ μόδα δέν περιορίζεται μόνο σέ κάποια ἐξωτερικά πράγματα, ἀλλά καθορίζει καί τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι σκέπτονται.

Τό νά ντυθεῖς ὅπως ντύνονται οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς σου δέν είναι κακό. Πῶς ντύνονται οἱ ἄντρες; Μέ παντελόνι καί σακάκι. Πῶς ντύνονταν οἱ γυναῖκες; Μέ φουτσάνι, πού ἦταν ποδήρης χιτῶνας, ἔως τόν ἀστράγαλο. Τώρα είναι πῶς πάνω, ἀρκεῖ νά είναι σεμνό. Αὐτό τό καταλαβαίνομε, δέν θά σταθοῦμε ἔξω ἀπό τήν ἐποχή μας, ἀλλά ἐκεῖνο τό ὁποῖο θά πρέπει νά προσέξομε είναι τό πῶς ἢ ἐποχή μας

σκέπτεται και αν αυτό αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της μόδας. Πρέπει να το προσέξουμε, αν πρέπει έτσι να σκεπτόμαστε ή όχι.

Συμπέρασμα: Δεν θα βγώ από την εποχή μου, θα είμαι στην εποχή μου μέσα. Πώς ντύνεστε; Όπως ντύνεστε. Μην κοιτάτε πού παλιότερα τα ανδρικά κουστούμια έβαζαν πέντε κουμπάκια στο μανίκι, την άλλη χρονιά ή μόδα έλεγε τρία κουμπάκια στο μανίκι, τη μία χρονιά ή μόδα έλεγε στο σακάκι ο γιακάς να είναι κλειστός, την άλλη χρονιά το σακάκι να έχει μεγάλα πέτα. Αυτά τώρα ... μικρολεπτομέρειες, για να αλλάζουμε, να έχουμε δουλειά να βρισκόμαστε. Αυτά είναι μικρολεπτομέρειες και δεν έχουν πάρα πολλή σημασία. Μην είστε κυνηγοί αυτής της μόδας, θα ντυθούμε σε έναν μέσον όρον, πού υπάρχει στην εποχή μας. Για τον άνδρα τί είναι; Σακάκι, παντελόνι. Μην τρέχουμε στίς μικροδιαφοροποιήσεις, λίγο πιο στενό, ή να είναι καμπάνα τό παντελόνι, τίποτε. Θα έχουμε μία συντηρητικότητα, μην σπεύδομε να ακολουθοῦμε τά δεδομένα της μόδας.

Η μόδα έχει και ένα άλλος μέρος: Τό πώς σκεπτόμαστε. Αυτό θα τό προσέξουμε. Είναι γνωστό ότι ή μόδα είναι στους ανθρώπους του κόσμου τούτου. Μήπως και οί άγιοι δεν ντύθηκαν μέ τή μόδα της εποχής των; Όταν εμείς φοράμε ράσα, ξέρετε τί είναι; Είναι ή μόδα μιās περασμένης εποχής, πού δεν εξελίχθηκε. Ο Χριστός φορούσε τά ρούχα της εποχής. Αλλά στό θέμα της νοοτροπίας, τό πώς σκέφτεται ο κόσμος, θα πρέπει να προσέξουμε πολύ.

Ο κόσμος βρίσκεται μακριά από τό Θεό, σκέπτεται υλιστικά, άθειστικά, άμαρτωλά, και λέμε ότι μόδα είναι σήμερα να διασκεδάζουμε μέ αυτόν τόν τρόπο, να πηγαίνομε σε καφετέριες. Έδω πρέπει να συμβαδίσουμε μέ τή μόδα; Όχι, αυτά είναι ή νοοτροπία του κόσμου τούτου. Είναι αυτό πού λέγει ή Αγία Γραφή: *«Μή αγαπάτε τόν κόσμον, μηδέ τά έν τῷ κόσμῳ»*. Αυτά πού είναι μέσα στον κόσμο είναι οί νοοτροπίες του κόσμου, τό πώς σκέπτεται ο κόσμος. Μά, θα μάς γελάσουν οί άλλοι ... Γιατί να μάς γελάσουν, γιατί πρέπει να γελάσουν αυτοί και να μην γελάσω εγώ μέ αυτούς; Μά, θα μου πείτε: Αυτοί είναι οί πολλοί, και πρέπει να ακούμε τή γνώμη των πολλών. Ξέρετε τί έλεγε ο Σωκράτης; *«Δέν έχει αξία ή γνώμη των πολλών, αλλά ή γνώμη του ενός, ή γνώμη του είδήμονος»*.

Άς προσέξουμε τή μόδα, ως πρός τόν τρόπο του σκέπτεσθαι. Ως πρός δέ τά έξωτερικά πράγματα, πώς θα ντυθούμε, θα φάμε κτλ., προσέξτε, μην σπεύδομε, αν κάτι δεν έχει παλιώσει, ώστε αυτό πού πάλιωσε πιά να μην προκαλεί, τίποτε, να μην είμαστε κυνηγοί της μόδας. Θα υπάρχει μία σεμνότητα, μία συντηρητικότητα. Τή μία φορά είχαμε τίς μαλλοῦρες, τίς πλεξοῦδες τά άγόρια, έτσι πού να μοιάζουν σαν κορίτσια. Τώρα έμαθα ότι κουρεύονται μέ τήν ψιλή μηχανή. Γιατί να κουρευτώ μέ τήν ψιλή ή να αφήσω μαλλιά σαν χαιτή λιονταριού; Υπάρχει λόγος; Θα αφήσω κάποια μαλλιά και θα τά κόψω όσο πρέπει να τά κόψω. Μην τρέχουμε πάντα γι' αυτό τό κάτι καινούριο, γιατί είναι μία άλαζονεία του βίου, ή όποια δεν οδηγεί σε καλά

άποτελέσματα».

(Ομιλία στις 19-2-1989, επί άποριών νέων)

**Γιατί τά κορίτσια και οι γυναίκες δέν πρέπει νά φοροϋν παντελόι και
άλλα «άντρικά σκεϋη».**

**Γιατί οι νέοι και οι άντρες δέν πρέπει νά φοροϋν γυναικεία ροϋχα και
στολίδια.**

«Όταν οι κοπέλες έβγαλαν τίς ποδιές από τό σχολειό, τίς έβγαλαν έν ονόματι τής δημοκρατίας, αλλά άκριβώς έτσι καταργήθηκε ή δημοκρατία, διότι ή πλούσια βάζει κάθε μέρα καινούριο φόρεμα στό σχολειό και ή φτωχιά παίρνει φωτιά και πάει στή μάνα της και λέει: «Θέλω και έγώ φουστάνι, διότι ή τάδε φιλενάδα μου αλλάζει κάθε μέρα φουστάνι». Ποϋ είναι ή δημοκρατία λοιπόν; Ένω εκείνη, ή ωραία ποδιά, ή σεμνή ποδιά ίσοπέδωνε όλες τίς κοπέλες, πλούσιες και φτωχιές. Κάποτε φορούσαμε και έμεις, ως άγόρια, πηλίκιο. Τώρα, πρώτα τό πηλίκιο καταργήθηκε, μετά οι ποδιές, δέν ξέρω ποϋ θά πάει παρακάτω. Έτσι, σήμερα έμφανίζονται τά άγόρια και τά κορίτσια μέ ό,τι είδους ένδυμασία θέλετε εκεί στό σχολειό και φροντίδα τοϋ μαθητή είναι πώς θά έμφανιστεί στό σχολειό.

Σήμερα τό κίνημα περί ισότητας τών φύλων έχει πάρει ευρύτατες διαστάσεις. Θέλησαν οι άνθρωποι νά τό εκφράσουν αυτό μέ τήν όμοιομορφία τής στολής. Αυτό τό «unisex», ξένη λέξη, σύνθετη από πρώτο συνθετικό τό «uni» και δεύτερο τό «sex». «Uni» θά πει όμοιομορφία, τοϋ αϋτοϋ σχήματος, και «sex» θά πει φύλο, άρα, όμοιότητα φύλων. Αυτό είναι μία έκφραση, για νά δείξουν τήν ισότητα τών φύλων μέ τήν όμοιότητα τών φύλων. Έδω ύπάρχει ένα λάθος. Δέν σημαίνει ότι κάτι πού ίσοϋται πρέπει και νά όμοιάζει. Μπορεί νά έχομε δύο πράγματα διαφορετικά, τά όποια νά ίσοϋνται, αλλά νά μην όμοιάζουν. Όπως, για παράδειγμα, νά έχω δύο δυνάμεις: Η μία νά είναι ή ηλεκτρική και ή άλλη νά είναι ή μηχανική δύναμη, αλλά νά έχομε ίσοποση δύναμη, δηλαδή οι δυνάμεις νά είναι ίσες. Άλλο ότι ή μία μπορεί νά εκφράζεται ηλεκτρικά και ή άλλη μηχανικά. Οι δυνάμεις είναι ίσες. Όταν θά θέλαμε νά έξισώσουμε τίς δυνάμεις και νά τίς κάνομε νά είναι όμοιες, τό ίδιο πράγμα, αν θά θέλαμε νά τό μεταφέρομε στή φυσική, θά επιφέραμε τόν λεγόμενο θερμικό θάνατο τοϋ σύμπαντος. Πού σημαίνει ότι όλα τά σημεία ένέργειας βρίσκονται επί τοϋ αϋτοϋ επιπέδου. Όπως θά λέγαμε, σαν κοινωνικό φαινόμενο, τό θέμα πού κουβεντιάζομε, όλοι όμοιάζομε. Γίνεται μία παραχώρηση, ό άντρας νά βάλει λίγο γυναικεία ροϋχα, ή γυναίκα νά βάλει λίγο άντρικά ροϋχα, και έτσι νά επιτύχομε τήν όμοιότητα, για νά εκφράσομε τήν ισότητα.

Έδω έχομε ένα λάθος. Τήν ισότητα ή Αγία Γραφή τήν παρουσιάζει από τό πρώτο

βιβλίο της «Γενέσεως», όπου η γυναίκα είναι οικοδομημένη από την πλευρά του Άδάμ, πού θά πει: Ούτε υποπόδιο είναι ούτε κεφαλή. Είναι πλάι του, πού σημαίνει: Είναι ίση. Η δέ σωτηρία είναι ίδια, ένα Ευαγγέλιο, ένα Βάπτισμα, μία σωτηρία. Άλλο πράγμα ισότητα και άλλο ομοιότητα. Τό «unisex» είναι η έκφραση της ισότητας των φύλων, και θά δείξουν αυτή την ισότητα μέ τό νά βάλουν κοινά ρούχα; Είναι λάθος! Άν, τώρα, τό κορίτσι πρέπει νά βάλει άντρικά ρούχα ή τό αγόρι νά βάλει γυναικεία ρούχα κατά τό «unisex», δηλαδή ομοιομορφία των φύλων, αυτό τό λέει ο ίδιος ο Θεός. Ακούστε τί λέει ο Θεός στό «Δευτερονόμιο», 22, 5: «*Οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρός ἐπί γυναικί, οὐδέ μή ἐνδύσῃται ἀνὴρ στολήν γυναικείαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστὶ πᾶς ποιῶν ταῦτα*». Κατ' ἀρχάς, κάνει μία διάκριση: Ἐκεῖνα πού θά φορέσει ἡ γυναίκα καί ἀνήκουν στόν ἄντρα, αὐτά τά λέει σκεύη. Ἐκεῖνα πού θά φορέσει ὁ ἄντρας καί ἀνήκουν στή γυναίκα, τά λέει στολίδι. Ὑπάρχει διαφορά καί θά τό ἐξηγήσω παρακάτω.

Πρίν ἐξηγήσω θά πείτε: «Μά, αὐτά ἀνήκουν στήν Παλαιά Διαθήκη». Στήν Παλαιά Διαθήκη ὑπάρχουν καί οἱ δέκα ἐντολές, ἀλλά ποιός σᾶς εἶπε ὅτι καταργήθηκαν; Μόνο ὁ τελετουργικός Νόμος καταργήθηκε, γιατί ἦρθε τό πρωτότυπο. Ὁχι. Ἐκεῖ εἶχαμε τά ἀντίτυπα των θυσιῶν. Αὐτά δέν χρειάζονται πιά. Ὁ ἠθικός νόμος ὄχι μόνο ὑπάρχει, ἀλλά καί ἔχει βελτιωθεῖ καί ἔχει γίνει ἀνώτερος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Συνεπῶς, ἀκόμη περισσότερο πρέπει νά τονίσουμε ἐκεῖνο πού λέει ὁ Θεός στό «Δευτερονόμιο». Τί λέει; «Δέν πρέπει νά ὑπάρχουν στή γυναίκα σκεύη ἀνδρός οὔτε νά ντυθεῖ ἄντρας γυναικεία στολή, γιατί αὐτό εἶναι βδέλυγμα στό Θεό σου, ὅταν κάνεις τέτοια πράγματα». Γιατί εἶναι βδέλυγμα; Θά λέγαμε: Τό θέλει ὁ Θεός, τελείωσε, ἀλλά θά σᾶς ἐξηγήσω μερικά πράγματα.

Ξέρετε, ὑπάρχει ἡ παροιμία ὅτι δέν κάνουν τά ράσα τόν παπᾶ. Ναί, ἀλλά μέχρι ἕνα βαθμό κάνουν τά ράσα τόν παπᾶ, ὅπως καί ἡ στολή κάνει τόν ἀξιωματικό καί τά στρατιωτικά ρούχα κάνουν τόν στρατιώτη. Σήμερα οἱ στρατιῶτες βγάζοντας τή στολή τους, μή σᾶς φανεῖ ὑπερβολή ὁ χαρακτηρισμός, αὐτό εἶναι συμφορά, γιατί δέν ἔχει συνείδηση στρατιώτου ὁ στρατιώτης. Καί ἐγώ, ἅμα θά βγάλω τά ράσα μου, δέν θά ἔχω συνείδηση ἱερέως. Θά πηγαίνω στό παρτάκι μου, θά πηγαίνω στόν κινηματογράφο μου, θά ἔχω καί τή φιλενάδα μου, νά μέ συμπαθᾶτε πού τά λέω ἔτσι, τί θά μέ ἐμποδίσει; Ἐβγαλα τά ρούχα μου, δέν μέ βλέπει κανείς. Τώρα κάτι μέ κρατάει, καί ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι δέν πιστεύω, κάτι ὅμως μέ κρατάει. Συνεπῶς, κάνουν καί τά ράσα τόν παπᾶ.

Φορώντας ἐγώ τά ρούχα τά ἱερατικά μου, αὐτή τή στιγμή δέχομαι τήν ἐπίδραση των ράσων μου στήν ψυχή μου καί ἔτσι μοῦ δημιουργεῖ ἕνα αἶσθημα πού ἔχει ἤδη μπεῖ στό ὑποσυνείδητό μου, ὅτι εἶμαι ἱερέας. Ἐπιδρᾶ λοιπόν ἡ στολή στήν ψυχή. Καί ἀντίθετα, **ἂν ἔχω μία ἔφεση, μία τάση μέσα στήν ψυχή μου, θά τήν ἐκφράσω μέ μία ἀνάλογη στολή.** Εἶμαι σεμνός ἄνθρωπος, θά ἐκφράσω τή σεμνότητα τῆς ψυχῆς μέ μία στολή σεμνή. Ἄν εἶμαι ἄσεμνος ἄνθρωπος, θά ἐκφράσω

αυτή την ά-σεμνότητά μου μέ μία ανήθικη στολή. Όστε βλέπομε νά υπάρχει μία επίδραση τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν στολή καί τῆς στολῆς πρὸς τὴν ψυχή. Ἡ τάση πού υπάρχει σήμερα οἱ ἱερεῖς νά βγάλουν τὰ ράσα τους δέν εἶναι σωστή. Ἡ στολή εἶναι ἕνα προσωπεῖο, πού ἐκφράζει ταυτοχρόνως καί τὴν προσωπικότητα. Ὁ Πῶλ Τουνιέ, ὁ διάσημος Ἑλβετός ψυχίατρος, στό βιβλίο «Προσωπεῖο καί προσωπικότητα», λέει: Καί ἡ στολή κάνει τόν ἀξιωματικό καί τὰ ράσα κάνουν τόν παπᾶ καί ἡ στολή ἡ σεμνή καί ἡ ποδιά κάνουν τόν μαθητή καί ἡ γυνακεία στολή κάνει τὴ γυναικα καί ἡ ἀνδρική στολή τόν ἄνδρα. Διότι, **ὅταν ὁ ἄνδρας βάλει γυναικεῖα ροῦχα, ἀρχίζει νά ἀποκτᾶ μία ψυχολογία γυναικεῖα, καί ὅταν ἡ γυναικα βάλει ἀντρικά ροῦχα, ἀρχίζει νά ἀποκτᾶ μία ψυχολογία ἀνδρική**, καί αὐτό λέγεται στήν ψυχολογία «ψυχολογικός ἐρμαφροδιτισμός», νά τό πῶ ἔτσι, «ψυχολογικός ἀρσενικοθηλυκισμός», καί αὐτό τό πρᾶγμα εἶναι μεγάλη ζημιά. Γι' αὐτό στήν ἐποχή μας ἔχομε πολλές διάστροφες ἀμαρτίες, ἐπειδὴ ἐξισώσαμε τὰ φύλα, ἀπό πλευρᾶς πλέον στολῆς. Εἶναι ὑπέρβαση τοῦ φύλου.

Ἄν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, τότε μία γυναικα ὅταν ἔχει τὴν ἐπιθυμία νά ντυθεῖ ἀντρικά ἢ ἕνας ἄντρας νά φορέσει γυναικεῖα ροῦχα, τότε ἀρχίζει νά ἐπιδρᾷ ἡ στολή ἐπὶ τῆς ψυχῆς καί δημιουργώντας αὐτές τίς ἐπιδράσεις ἡ στολή δημιουργεῖ «ψυχολογικό ἐρμαφροδιτισμό». Ἡ ψυχολογία παρατηρεῖ ὅτι δι' αὐτῆς τῆς μεταμπίεσης οἱ ἄνθρωποι τελειοποιοῦνται, γίνεται πῶ δυνατὴ ἡ γυναικα, ἔχει κανεῖς τό αἶσθημα βάζοντας αὐτὰ τὰ ροῦχα ὅτι εἶναι πῶ τελειοποιημένος ἄνθρωπος.

Ὁ Θεός ἐποίησε τὰ ζῶα κατὰ γένος, πού σημαίνει: Δέν μπορεῖς νά μπερδεύεις τὰ γένη μέσα στή φύση. Ἄν τὰ μπερδέψεις, θά προκαλέσεις ἐκφυλισμό. Δέν εἶναι ὅμως μόνο ὁ ἐκφυλισμός στή φύση, ἀλλά προχωροῦμε στοὺς ἄνθρώπους, ἔχομε ἐκφυλισμό κοινωνικό. Θυμηθεῖτε τὰ Σόδομα καί τὰ Γόμορρα. Ἦταν μία κοινωνία ἐκφυλισμένη. Ἔχομε καί ψυχολογικό ἐκφυλισμό. Ὅταν ἕνας ἄνδρας ντύνεται γυναικα, τότε πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ νά αἰσθάνεται ἀντρικά; Καί ὅταν μία γυναικα ντύνεται ἀντρικά, πῶς εἶναι δυνατόν νά αἰσθάνεται γυναικεῖα; Γι' αὐτό υπάρχει καί ἡ ὁμοφυλοφιλία καί στοὺς ἄνδρες καί στίς γυναικες.

Καί κάτι ἀκόμα. Λέει: «Σκευὴ ἀνδρός». «Σκευὴ» δέν εἶναι ἡ στολή μόνο, εἶναι καί ὁ ὀπλισμός. Πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ὑπαινίσσεται ὅτι ἡ γυναικα δέν πρέπει νά χρησιμοποιεῖ ἐπαγγέλματα πού ἔχει ὁ ἄντρας, ὅπως εἶναι τό στρατιωτικό ἐπάγγελμα ἢ νά ἔχει ὅπλα καί νά πηγαίνει στόν πόλεμο. Λέει ὁ Κανὼν 62 τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ ἐκείνους πού λέγουν ὅτι αὐτὰ ἀνήκουν στήν Παλαιά Διαθήκη: «*Μηδένα ἄνδρα γυναικεῖαν στολήν ἐνδιδύσκεσθαι ἢ γυναικα τὴν ἀνδράσιν ἀρμόδιον*». Δέν θά βάλει ὁ ἕνας τὰ ροῦχα τοῦ ἄλλου».

(Ὁμιλία στίς 26-1-1986, ἐπὶ ἀποριῶν νέων)

Στόν ἀρχαῖο κόσμον τὰ ἐνδύματα ἀνδρῶν καί γυναικῶν ἦταν τὰ ἴδια;

«Ἄν πάρομε ὡς ἐπιχείρημα ὅτι τότε τά ἐνδύματα ἀνδρῶν καί γυναικῶν ἦταν τά ἴδια, δηλαδή ὁ ποδήρης χιτῶνας, διότι καί ὁ ἄντρας καί ἡ γυναῖκα εἶχαν ποδήρη χιτῶνα, αὐτά ὁμοίαζαν, καί συνεπῶς δέν ἔχει πολλή σημασία γιά μᾶς σήμερα ἄν φορᾶμε τά ἴδια ροῦχα.

Προσέξτε, ἄν τότε ὁμοίαζαν τά ἐνδύματα ἀνδρός καί γυναικός [ὅμως δέν ὁμοίαζαν], μποροῦσε νά διακρίνει κανεῖς τήν ἀνδρική στολή ἀπό τή γυναικεία. Στή γενική κατασκευή ἦσαν ποδήρεις χιτῶνες, ἀλλά εἶχαν διαφορές. Ἄν λοιπόν ἔχομε τόν ποδήρη χιτῶνα κοινό στοιχεῖο, παρά ταῦτα ὁ Θεός λέει αὐτό πού λέει [στό «Δευτερονόμιο» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης]. Πόσο περισσότερο, πού σήμερα ἡ στολή τῆς γυναίκας εἶναι πάλι χιτῶν, αὐτό πού λέμε φουστάνι, χιτωνίσκος εἶναι, δηλαδή χιτῶνας, ἀλλά δέν εἶναι ποδήρης, δηλαδή εἶναι ἀνεβασμένος πύ πάνω. Καί ὁ ἄνδρας φορᾶ παντελόνια, ἀκόμη παρισσότερο ἡ γυναῖκα δέν πρέπει νά φορᾶ παντελόνια, γιατί ἡ διαφορά ἀνδρική καί γυναικεία στολῆς εἶναι μεγαλύτερη καί βαθύτερη ἀπό ὅ,τι ἦταν στήν ἀρχαιότητα, πού ὁ Θεός εἶχε πεῖ: «Δέν πρέπει ἡ γυναῖκα νά βάζει ἐνδύματα ἀνδρικά».

(Ὁμιλία στίς 13-4-1986, ἐπί ἀποριῶν νέων)

Ἐν κατακλεῖδι

«Ἄν μέ ρωτήσετε: Πῶς νά ντυθῶ; Θά σᾶς ἀπαντοῦσα: **Σεμνά**. Τί θά πεῖ «σεμνά»; «Σεμνά» θά πεῖ: Ἐκεῖνο τό στοιχεῖο πού μέσα μου πρέπει νά διατηρῶ, ἀφοῦ βεβαίως ἔχω μία πνευματική κατάσταση, πού δέν προκαλεῖ. Ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι θά μποροῦσε μία κοπέλα νά ντυθεῖ ὅπως μία ἀρχαία Ἑλληνίδα, μέ μακρύ φουστάνι καί νά βγεῖ ἔξω κτλ., πού θά μποροῦσε αὐτό νά ἦταν σεμνό στήν ἐποχή της, σήμερα ὅμως θά προκαλέσει τά μάτια τῶν πάντων καί συνεπῶς δέν εἶναι σεμνό. Ὡστε τό **σεμνό εἶναι ἐκεῖνο τό ὅποιο δέν προκαλεῖ**.

Καί ὁ ἄντρας καί ἡ γυναῖκα θά πρέπει νά ἔχουν μία σεμνότητα στήν ἐμφάνιση. Δέν θά βγοῦν βεβαίως ἄτσαλοι, ἀρτζούμπαλοι, βρώμικοι. Καθαρά, σιδερωμένα ροῦχα, θά εἴμαστε, προσέξτε, περιποιημένοι, ἀλλά ὄχι ἐξεζητημένα περιποιημένοι καί στολισμένοι. Καί θά ἔχομε τή σεμνότητα.

Ὁ ἄνθρωπος δέν ζυγίζεται ἀπό τά ροῦχα καί τά κοσμήματά του. Ὁ ἄνθρωπος ζυγίζεται ἀπό τό περιεχόμενό του. Ὅχι τί ἔχω στήν τσέπη μου, ἀλλά ποιός εἶμαι ἐγώ, τί ἔχω στό νοῦ καί στήν καρδιά μου. Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ὁ μορφωμένος, ὁ ἄνθρωπος πού μπορῶ νά μιλῶ σωστά, ὁ εὐγενής, ὁ σώφρων, ὁ ἄνθρωπος πού ἔχω περιεχόμενο; Αὐτό ζυγίζει. Σᾶς βεβαιώνω, εἶναι γνωστό ὅτι εἶναι ποσά ἀντιστρόφως ἀνάλογα, **ὅσο πύ πολύ ἕνας ἄνθρωπος ἀπό μέσα του γεμίζει, τόσο δέν τόν ἐνδιαφέρει ἡ**

έξωτερική περιβολή. Όσο άδειάζει από μέσα, τόσο φορτώνεται απ' έξω. Γι' αυτό, αν δείτε καμιά κοπέλα πολύ φορτωμένη, νά είστε σίγουροι, έχει πολύ λίγο μυαλό ή καθόλου!».

(Όμιλία 14-12-1986, επί άποριών)

Συμπερασματικά

Η μόδα «mode» είναι ξένη λέξη και πέρασε στη γλώσσα μας ως έχει. Στα ελληνικά λέγεται «συρμός» και θά πει: Η αντίληψη που έχει ένα κοινωνικό σύνολο για κάποια πράγματα μέσα στη ζωή ή για τη ζωή. Μόδα είναι και ο τρόπος με τον οποίο σκεπτόμαστε.

Δέν θά βγοῦμε από την εποχή μας, μέ έναν τρόπο ζωής ή ένα ντύσιμο άλλης εποχής, ἄς είναι και σεμνό, γιατί αυτό προκαλεί. Αλλά από την άλλη, δέν θά ακολουθήσομε κατά γραμμα τη μόδα, δέν θά γίνομε κυνηγοί της μόδας. Θά ἔχομε μία μετριοπαθή στάση. Θά ἔχομε μία σεμνότητα, δηλαδή μία κατάσταση που δέν προκαλεί.

Τό κίνημα της ισότητας θέλει τά φύλα νά είναι ὅμοια, γι' αυτό προβάλλει και τό «unisex» ντύσιμο. Η ὁμοιότητα ὅμως δημιουργεῖ ψυχολογικό και κοινωνικό ἐκφυλισμό, γιατί ὁ Θεός ἔκανε τήν κτίση κατά γένη, και ἄν τά γένη μπερδευτοῦν, τότε προκαλεῖται ἐκφυλισμός, ὅπως στην περίπτωση τῶν Σοδόμων.

Γιά τήν Ὁρθοδοξία ἄνδρας και γυναῖκα είναι ἴσοι, ἀλλά ὄχι ὅμοιοι.

(Πηγή: athanasiosmytilinaios.blogspot.gr, ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΚΙΝΗΣ)